

Ái Quân

Contents

Ái Quân	1
1. Chương 1: 1	1
2. Chương 2: 2	3
3. Chương 3: 3	5
4. Chương 4: 4	7
5. Chương 5: 5	9
6. Chương 6: 6	11
7. Chương 7: 7	12
8. Chương 8: 8	15
9. Chương 9: 9	17
10. Chương 10: 10	20
11. Chương 11: Hoàng Hoa 1	22
12. Chương 12: Hoàng Hoa 2	24
13. Chương 13: Hoàng Hoa 3	27
14. Chương 14: Hoàng Hoa 4	30
15. Chương 15: Hoàng Hoa 5	33

Ái Quân

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, nhất công nhất thụ, sủng, sạch, ngọt, HE, H+. Toàn bộ các chương đều là đồng nhân của Quân Tâm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-quan>

1. Chương 1: 1

Tháng mười.

Tiết trời phương bắc thê lương, trên nhánh ngô đồng khô khốc rơi rụng tầng tầng lá vàng, từng sinh trầm trầm tiếng gọi vang vọng căn viện cũ nát điêu tàn cùng khoảng sân rộng trải dài cỏ dại sang đông héo úa.

Triệu Tử Đoạn hướng mắt trông ra hoàng hôn, bóng tối âm lãnh dần dần che kín thiên địa, y choàng sơ sài áo lông, với tay tự châm sáng dạ đăng trên đoạn hành lang trước viện, mặc kệ đông phong buốt giá quất ngang thân thể.

Bản thân đã phải trải qua lạnh lẽo nơi Cẩm Thành cô độc này bao nhiêu năm, y chẳng thể nào nhớ rõ. Ký

ước mơ hồ duy nhất còn sót lại chính là Mạt Quốc đại bại, khiến Hoàng tử như y phải cúi đầu đến Đại Quốc trở thành nhân chí. Khi đó y vẫn là một tiểu hài tử, rất nhanh liền có thể thích nghi.

Mười mấy năm giữa xa hoa cung đình nạm vàng dát ngọc, y vẫn cô độc và vô vị.

Triệu Tử Đoạn vén tay áo để lộ làn da trong suốt tựa sứ mỏng phơn phớt gân xanh, y hơi mím đôi môi đỏ, cố gắng treo chiếc đèn lồng đang lay lắt, rất lâu sau mới chậm rãi ngồi xuống hành lang, hít thở sương khí rét mướt, tay ôm thất huyền cầm.

Y chậm rãi tấu!

Vụn tuyết lất phất rơi!

Bên ngoài nguyệt môn, cách tầng tầng lớp lớp huyết mai thẫm đỏ tựa huyết tinh, Hoàn Nhan Viên Hạo bình đạm che ô giấy dầu đã ngả màu, lặng lẽ lắng nghe khúc cầm thắm đẫm u sầu. Hắn kiên nhẫn đứng nơi đó đã ba năm, dù rằng người bên trong không hề hay biết.

Rất khuya, tiếng đàn hoàn toàn im ắng, Hoàn Nhan Viên Hạo mới hồi cung, hắn lưu luyến xoay lưng đi, chưa từng quay đầu nhìn lại, cũng không bao giờ biết rằng có một huyết y nam tử mỗi ngày đều ôm đàn khuất sau nguyệt môn trong theo bóng dáng hắn.

Triệu Tử Đoạn không rõ người mỗi đêm đến trước Tiêu Dao điện chôn chân là ai. Thường ngày y cùng cung nhân không hề giao thiệp, nơi này ngoại trừ một hoạn quan đều đặn ba bữa đưa thức ăn đến, cũng chẳng có kẻ hầu người hạ.

Tháng mười một, tuyết rơi ảm đạm, trắng xóa đất trời.

Hoàn Nhan Viên Hạo bạch y thanh nhuận thêu hoàng hạc nơi ống tay tản bộ nhân nhĩ Cẩm Thành thuận tiện công vụ kiểm tra Cẩm vệ quân, khi đi qua liên hoa hồ vốn đã bỏ hoang từ lâu, liền nghe thấy thanh thúy lười kiêu lướt ngang không khí xa xa, hắn phóng tầm mắt, bắt thần trầm mặc phượng mâu.

Cách mặt nước rộng đã đóng băng mỏng linh lung phản chiếu ánh sáng, Triệu Tử Đoạn huyết y phiêu dật, huyền phát loạn bay, tay nắm trường kiếm điều luyện thi triển chiêu thức.

Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ cười, môi mỏng kiêu bạc nhếch lên, tô điểm sinh khí gương mặt hoàn mỹ như tạc:

- *Thật đẹp!*

Y đúng là rất đẹp, có thể khiến ánh mắt hắn say mê thắm thắm đến mơ hồ. Nhưng nếu để y nghe được lời này từ miệng một nam tử như hắn, tư tâm y chắc chắn sẽ nổi lên hàn khí, lập tức khinh bạc quay đi.

Hoàn Nhan Viên Hạo tựa người vào gốc liễu, lần đầu tiên hắn nhìn thấy y, cũng chính là khi y múa một bài kiếm giữa hồng mai cuối năm như thế này. Dung mạo tuyệt sắc bán nam bán nữ cùng dầu chu sa giữa hàng mây yêu mị đến mê người kia khắc sâu vào đáy lòng hắn. Trước khi gặp y, loại chuyện đoạn tụ hắn chưa từng nghĩ qua, sau khi gặp y, hắn chỉ còn biết phải bằng mọi cách có được y.

Triệu Tử Đoạn vùng kiếm đối chỉ vào gốc tùng, nội lực thoát ra khiến băng giá đọng trên nhánh cây rơi rụng bụi mờ, huyết y bần bật nổi giữa sắc trắng họa nên cảnh tượng kinh diễm đến tận cùng.

Sức khỏe y về cuối đông vốn đã không tốt, hiện tại vì dùng lực quá nhiều, nguyên khí hao tổn, Triệu Tử Đoạn đột ngột thấy đầu đau nhức, khiến y hít thở không thông, chân lão đảo, mắt mờ dần...

2. Chương 2: 2

Hoàn Nhan Viên Hạo mi gian cau lại, nhận ra thân mình đối phương đang chặt vật đau đớn, hắn gấp gáp phi thân đến, chỉ là không kịp đỡ lấy huyết y nam tử vô lực ngã xuống liên hoa hồ, thân thể y đập vào băng mỏng vỡ tan, hồng lãng loang loang sóng nước.

Hoàn Nhan Viên Hạo mặc kệ bồi phạt tôn quý, mặc kệ đám cung nhân theo chân inh ỏi la hét, trong lòng khẩn trương đến khốn cùng vội lao xuống làn nước mùa đông rét đậm nhức nhối, ôm lấy mềm nhũn thân thể hoàn mỹ vùi sâu vào giữa ngực hắn.

Thủ vệ bên cạnh Hoàn Nhan Viên Hạo cuống quýt chấp tay:

- *Chủ nhân! Xin người cân nhắc, chuyện này nếu truyền ra ngoài...*

Hắn lạnh lùng cười, phượng mâu đem theo mười phần sát khí, cung nhân toàn bộ cúi mặt im lặng, sắc mặt trắng bệch, đến hít thở cũng không thông. Hắn là Hoàng tử, hắn tự biết cân nhắc nặng nhẹ, Triệu Tử Đoạn trong lòng hắn đương nhiên không gì có thể so sánh nổi.

Hoàn Nhan Viên Hạo ôm hồng nhân trong lòng hồi Tiêu Nhã điện, tắm phòng lạnh lẽo u ám, so với bên ngoài không tốt hơn mấy phần. Hoàn Nhan Viên Hạo thương tâm nắm lấy tay Triệu Tử Đoạn, y có thể mười mấy năm sống ở nơi tệ hại này, khó trách sức khỏe dần dần yếu nhược.

Đặt Triệu Tử Đoạn lên nệm gấm, Hoàn Nhan Viên Hạo cẩn trọng giúp y đổi ngoại phục, lại lau khô mớ tóc huyền chạm quá thất lưng kia, nhìn gân xanh trên bàn tay y xương gầy vẽ một đường dài, thâm tâm Hoàn Nhan Viên Hạo tràn ngập xót xa đau nhức.

Triệu Tử Đoạn trong mơ hồ cảm nhận ấm áp, y càng vui người giữa chăn bông, huyền mâu he hé nhìn, chỉ thấy lồng ngực nam tử đối diện đang thông thả cởi phục trang, y ý thức được bản thân vừa rơi xuống nước, sinh mệnh nhờ có người này mới bảo toàn. Triệu Tử Đoạn dường như bị thu hút bởi thân thể hoàn mỹ trước mặt, chỉ duy nhất có một khiếm khuyết, là vết sẹo dọc từ chân thủy đến tề tử, vết sẹo tuy rằng đã rất lâu, rất mờ nhạt nhưng vẫn có thể dễ dàng nhận ra. Hắn sau khi đổi ngoại trang, liền mang huyết ngọc

lên thất lưng.

Triệu Tử Đoạn không có ý để người kia biết bản thân đã hồi tỉnh, cứ vậy len lén ngắm nhìn. Sau một hồi mệt mỏi chống đỡ suy nghĩ nặng nề, y lần nữa chìm vào giấc ngủ. Đến khi y thức giấc, người cũng đã rời đi!

Tẩm phòng vẫn còn lưu lại hương thảo được nhàn nhạt, thêm đôi lò than bạc tỏa ra hơi ấm bao bọc.

Triệu Tử Đoạn chống tay lên mộc sàng, lẳng lặng lắng nghe tiếng lửa cháy lách tách, tên thái giám đưa cơm hôm nay khác thường hào hứng, vừa bày biện món ăn, vừa nịnh nọt:

- *Điện hạ phân phó mỗi ngày đều phải dùng tư cách Hoàng tử chuẩn bị thiện với người!*

Triệu Tử Đoạn hơi xoay người, tóc huyền chưa vấn chảy tràn lên nệm gấm:

- *Là vị điện hạ nào?*

Tên thái giám chậm tay nhìn y, ấp úng lắc đầu:

- *Chuyện này... công tử thứ lỗi nô tài không thể nói được!*

Thời gian trôi nhanh, đông tàn hạ đến.

Tháng bảy, hoa lựu nở đỏ hoang viên sau điện. Cũng đã nửa năm, y không còn được nhìn thấy hắc với bóng ô giấy dầu nơi hoa viên.

Đêm đêm giữa Tiêu Nhã điện người vẫn tấu thất huyền, chỉ là vắng bóng cổ nhân lắng nghe, nhiều lần y lẳng lẽ đợi chờ nơi nguyệt môn, nhưng hình dáng cũ không hề trở lại. Triệu Tử Đoạn hơi thở thoáng buồn, có lẽ hắc cũng như những người khác, lướt ngang đời y, rồi y cũng sẽ dần quên lãng, nhân sinh y vốn dĩ cô độc, hà cớ gì phải lưu tâm thêm một kẻ xa lạ.

Những ngày cuối cùng của mùa hạ, Tiêu Nhã điện không còn trụ vững trong tàn nhẫn mưa giông, âm thầm đổ sập. Triệu Tử Đoạn ôm cổ cầm đứng bên ngoài nguyệt môn, nhìn bờ tường hoang hoải vụn nát, y không có quá nhiều vật quý giá, không có tiếc nuối, y chỉ lo lắng về nơi ở tiếp theo. Y vốn dĩ đã quen thanh tĩnh, không muốn thay đổi. Hoặc là, y sợ không thể nhìn thấy cổ nhân quay lại!

Triệu Tử Đoạn còn bản thân suy nghĩ, đã thấy hắc y thêu kỳ lân mang theo phóng khoáng giọng điệu nam tử đến gần:

- *Hay để Triệu công tử đến Đông cung đi!*

Triệu Tử Đoạn không nhìn lại, cũng không đáp lời, trời sinh y vốn mang dung mạo khác thường, yêu nghiệt ma mị, trước giờ giữa thâm cung, nhan sắc này đã khiến bao nhiêu kẻ thèm muốn. Y khinh thường bước đi.

3. Chương 3: 3

Hắc y nam tử hào sảng cười, chắn ngang đường, khi cùng người này đối diện, Triệu Tử Đoạn biểu tình xen lẫn giữa ngạc nhiên và kinh hoảng, dung mạo đó, nụ cười đó, ánh mắt đó, còn có mảnh huyết ngọc bên thắt lưng.

Là hắc! Người đã cứu mạng y!

Tổng quản phía sau chân thấp chân cao chạy lại:

- Điện hạ, đại lễ sắc phong Thái tử còn chưa diễn ra...người vẫn nên từ từ suy nghĩ...

Hoàn Nhan Viên Hi nhân nhặt, không để lộ biểu tình:

- Bản Hoàng tử đã quyết định rồi! Cứ đưa Triệu Công tử về Đông cung!

Tại sao phải làm vậy, nếu không vì hoàng huynh song sinh của hắc - Hoàn Nhan Viên Hạo - đã là Thành Vương, nơi Mi Châu xa xôi dưỡng nên đại quân, hắc cần phải vất vả đoạt lấy mảnh huyết ngọc đem người huynh ấy lưu tâm nhất nắm trong tay hay sao. Thiên gia không có tình thân, hắc hôm nay phấn đấu đến vị trí Thái tử, đương nhiên phải loại bỏ toàn bộ chướng ngại trên đường lên ngôi cửu ngũ.

Mùa xuân.

Đào hoa trăm dặm kinh kỳ, phiêu phiêu rơi theo gió nhẹ.

Hoàn Nhan Viên Hạo lần đầu hồi kinh sau gần ấy tháng ngày, chính là dự đại lễ đăng cơ Thái tử. Đi qua Ngự Hoa viên, hắc hồi tưởng mười mấy năm trước, khi hoàng đệ còn là một tiểu hài tử mãi chơi lười biếng, toàn bộ bài học đều là hắc viết cho cả hai, mỗi lần khảo bài cũng là hắc nhắc nhở. Hoàn Nhan Viên Hạo mỉm cười, bước chân nhanh hơn một chút đến Đông cung.

Hoàn Nhan Viên Hạo hoàng kim giáp phục ngang qua khách phòng, không một bóng người, chỉ vắng vắng bên tai tiếng cổ cầm. Hắc trầm mặc phượng mâu hướng bốn phương tìm kiếm, nụ cười dần hóa bi thương.

Nước Đông cung xanh ngắt màu trời trong suốt rơi soi mây trắng. Giữa thủy tạ, huyết sa tầng tầng lớp lớp bay lượn, mờ ảo che lấp đáng ghét quen thuộc. Vẫn là y, với dấu chu sa thâm đỏ không thể phai lẫn!

Hoàn Nhan Viên Hạo thần thờ đứng đó, chẳng nhận ra Hoàn Nhan Viên Hi đã cạnh bên.

- *Hoàng huynh! Lần này hồi kinh thật vất vả mà!*

Hoàn Nhan Viên Hạo siết tay thành quyền, lệ khí từ từ nổi lên:

- *Hoàng đệ giữ người là có ý gì?*

- *Ta muốn làm gì sao? Ha ha ha!*

Hoàn Nhan Viên Hi lớn tiếng cười, cuối cùng khe khẽ thì thầm bên tai:

- *Ta chính là muốn trở thành Hoàng đế!*

Hoàn Nhan Viên Hạo hừ nhẹ:

- *Bản Vương chưa từng có ý tranh giành!*

Hoàn Nhan Viên Hi thay đổi biểu tình, đôi mắt đã ánh lên sắc đỏ:

- *Thế ư? Lần này không phải hoàng huynh hồi kinh để nhận chiếu chỉ phong tước hay sao? PhiêuKỵTướngquân, tước hiệu kiêu hùngnhất mà mộtHoàng tử có thể nhận được! Đối với ta ngươi chính là uy hiếp!*

Hoàn Nhan Viên Hạo trông ra thủy tạ thẫm đỏ giữa sắc xanh tháng ba, che giấu cay đắng lồng ngực dâng tràn:

- *Bình sinh bản Vương không xem trọng tước vị, nhưng hiện tại...*

Hắn bỏ lửng câu nói, phất tay áo cùng thuộc hạ rời khỏi Đông cung, âm lãnh ánh nhìn hướng về thủy tạ. Người kia, phải là duy nhất thuộc về hắn, chỉ có thể thuộc về hắn!

Đại lễ Thái tử sắc phong đã kết thúc mà Thành Vương nhận tước cũng vừa hoàn.

Hạ tần.

4. Chương 4: 4

Tháng tám, hoàng hoa nở kín kinh sư.

Đông cung phượng đăng hoa lệ chúc phúc Thái tử phi vừa mới ngồi kiệu hoa bước chân qua cổng lớn. Thái tử thành gia, Cẩm Thành xác pháo rải nên thảm hồng.

Triệu Tử Đoạn ôm lấy vò mai tửu nồng nàn hương ngả người trên mái ngói Vọng Nguyệt đài, huyết y bàng bạc dưới ánh trăng xanh xao, y giữa cổ nuốt từng ngụm rượu mạnh, không nhận ra bóng áo trắng khuất sau màn đêm tĩnh mịch tiến đến cạnh bên.

Hoàn Nhan Viên Hạo thường phục thông thả, tóc vấn ngọc quan, trong mắt ảm áp ôn nhu:

- *Không dự hỉ tiệc?*

Triệu Tử Đoạn xoay người, ngỡ ngàng ngăm nhìn rất lâu, môi mỏng bật thốt:

- *A...Thành Vương...Vương gia...*

Hoàn Nhan Viên Hạo tự nhiên đoạt lấy vò rượu dốc một hơi, vòm họng dâng lên chua xót:

- *Người không biết bản Vương sao?*

Triệu Tử Đoạn mỉm cười, huyền mâu điểm nhẹ lấp lánh sáng:

- *Thần đã gặp người một lần ở đại lễ sắc phong, người cùng Thái tử là thân huynh đệ!*

Hoàn Nhan Viên Hạo thoáng đau lòng, y vốn chẳng hề lưu tâm, từ đầu đến cuối chỉ có hấn tự thân đa tình, biến y thành chấp niệm. Hoàn Nhan Viên Hạo nhếch môi kiêu bạc che giấu bi thương:

- *Người với lục đệ rất thân cận?*

Triệu Tử Đoạn hữu ý ánh nhìn, đồng tử ngưng lại giữa phượng mâu nam nhân đối diện:

- *Thần đã đi theo Thái tử điện hạ hơn một năm...huống hồ, điện hạ còn từng cứu mạng vi thần...*

Hoàn Nhan Viên Hạo siết chặt lòng bàn tay lạnh lẽo mồ hôi ướt đẫm, gấp gáp cắt ngang lời đối phương:

- *Cứu người?*

Triệu Tử Đoạn thông thả gật đầu không chút để tâm, bình đàm uống rượu, thái độ thật khiến Hoàn Nhan Viên Hạo khó chịu, mi gian hấn cau nhẹ, điệu cười trào phúng khinh bạc:

- *Tử Đoạn! Người biết chắc chắn người cứu người là Thái tử ư?*

Triệu Tử Đoạn híp mắt, chu sa giữa hàng mày vì suy tâm càng thêm thẫm màu:

- *Nếu chẳng phải Thái tử...không lẽ lại là Vương gia người?*

Gương mặt Hoàn Nhan Viên Hạo tối lại, lộ rõ túng quẫn cực điểm.

Triệu Tử Đoạn dốc cạn vò, rượu tràn xuống phần cổ trắng nõn, chảy trượt theo huyết lắng loang loang tử khâm. Y ngã người, dưới lưng ngói sứ giá lạnh thấm đẫm cơ thể, yêu mị cười:

- *Điện hạ đừng trên chọc thân...Thái tử sẽ không vui đâu...*

Triệu Tử Đoạn còn chưa dứt lời, Hoàn Nhan Viên Hạo đã dùng lực đặt y dưới thân, khóa chặt người, tay siết tay, mặt đối mặt.

Trong tĩnh lặng, hương rượu lan tràn vẫn vương. Giọt sương chậm chạp rơi trên hoàng hoa cánh mỏng.

Hoàn Nhan Viên Hạo hơi thở phai mờ:

- *Tử Đoạn! Một mảnh huyết ngọc không chứng mình được gì đâu!*

Mà còn là huyết ngọc Hoàn Nhan Viên Hi lập kế trộm từ tay hắn.

Triệu Tử Đoạn khóe mắt ngưng trọng nhưng vẫn duy trì điệu cười mị hoặc:

- *Điện hạ, người say rồi!*

Hoàn Nhan Viên Hạo bị ngạo tiểu mê hoặc đến ngây ngẩn thần trí, linh hồn trầm luân giữa huyền mâu lấp lánh ánh nguyệt quang kia, bi oán:

- *Người yêu Thái tử sao?*

Triệu Tử Đoạn tránh né không đáp, y đã từng tin rằng Thái tử chính là người hằng đêm chôn chân mai lâm nghe y tấu khúc cổ cầm, cũng như mùa đông năm đó đã cứu y thoát khỏi liên hoa hồ.

Nhưng...

5. Chương 5: 5

Ngoại trừ dung mạo cùng mảnh huyết bội, Thái tử không có điểm gì giống với người kia. Thái tử không hề biết thưởng cầm, cũng không hề lưu tâm đặc biệt đến y.

Triệu Tử Đoạn quay mặt đi:

- Thân là nam nhân làm sao có thể cùng Thái tử sinh tình...

Hoàn Nhan Viên Hạo thở nhẹ, chỉ cần y không động tâm, chính là hắn vẫn còn cơ hội.

Triệu Tử Đoạn hồ hững rút ngọc thủ khỏi bàn tay hữu lực của Hoàn Nhan Viên Hạo, vừa đẩy hắn ra vừa ngẫu nhiên trêu đùa:

- Vương gia người...phải chăng đã nhìn trúng thân?

Hoàn Nhan Viên Hạo đột ngột nghe hỏi gấp, không biết phải đáp lời thế nào, đành thật tâm:

- Nếu bản Vương nhìn trúng người, người có đồng ý lưu lại cùng bản Vương đêm nay không?

Trái ngược với Hoàn Nhan Viên Hạo đoán định y sẽ từ chối, Triệu Tử Đoạn chỉ nhặt môi cười, dốc cạn vò rượu:

- Bản thân chỉ là một nhân chi, đương nhiên thân không thể từ chối Nhất đẳng Thân Vương như người!

Từng câu từng chữ tựa hồ kim châm đâm vào lồng ngực Hoàn Nhan Viên Hạo, đau đớn đến tứa máu. Phải chăng, bất cứ ai có quyền thế trong tay, đều có thể khiến y cứ như vậy chấp thuận. Hoàn Nhan Viên Hạo gắt gao siết lấy Triệu Tử Đoạn, một mạch đưa đến An Minh cung.

Điện cũ, người xưa!

Trúc xanh vây hãm cấm cung, gió đêm lồng lộng xào xạc theo ánh trăng. Trên mộc sàng, đàn hương quán quýt, làn da Triệu Tử Đoạn mơ hồ trong suốt như bản bạch nổi giữa huyết lãng rối loạn.

- *Điện hạ thật muốn ta...*

Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ cắn lấy ngón tay gầy mảnh của y, phượng mâu lưu luyến si mê:

- *Là thật! Chỉ muốn người...*

Triệu Tử Đoạn lần tay xuyên qua ngoại bào đối phương, kéo nhẹ thắt lưng bạch ngọc:

- *Đám Ngự sử quan thì sao...*

- *Bản Vương chỉ cần Tử Đoạn, còn lại tất cả đều chẳng màng!*

Ánh nền mờ ảo không soi rõ dung mạo cổ nhân, Hoàn Nhan Viên Hạo gấp gấp thoát ngoại phục đối phương, lại thấy thân thể y đột ngột âm lãnh tê cứng, kể cả tim đập cũng rối nhịp, hắc ầu yếm hôn lên đôi mắt y:

- *Căng thẳng ư?*

Triệu Tử Đoạn không đáp, huyền mâu thăm thăm nhìn vết sẹo nhạt màu kéo dài từ chân thủy đến tề tử trên làn da nam nhân hoàn mỹ đối diện. Tâm trí y hiện tại tựa hồ một cuộn tơ bị vò nát, không thể gỡ bỏ, không thể vãn hồi. Người cứu y tại liên hoa trì năm đó cuối cùng chẳng phải Đường kim Thái tử mà là Thành Vương! Đúng thật, một mảnh huyết bội chẳng thể nói lên điều gì, ngọc có thể chuyển chủ, nhưng thân thể thì lại không.

Triệu Tử Đoạn tuy bối rối nhưng môi mỏng vẫn kiêu bạc cười, đặt tay lên bờ vai Hoàn Nhan Viên Hạo đang kìm hãm trên thân:

- *Có lẽ...ta...với loại chuyện này...không quen...ta...chưa từng...cùng ai...*

Hoàn Nhan Viên Hạo dịu dàng hôn vết chu sa thăm màu, ôn nhu trấn an:

- *Sẽ tốt! Bản Vương hứa!*

Triệu Tử Đoạn hít một hơi sâu, y không biết phải hầu hạ một nam nhân thế nào cho phải, tay chân bỗng chốc trở nên thừa thãi. Cuối cùng, y dựa theo xuân cung đồ, chậm rãi cúi mặt xuống hạ thân đã bắt đầu thức tỉnh của Hoàn Nhan Viên Hạo. Triệu Tử Đoạn nhẹ nhàng liếm từng chút một, sau mới dần dần nuốt trọn cự vật vào miệng.

“*Thật lớn!*” - Y thầm nghĩ.

Nam căn trong cổ họng y mỗi lúc như càng thêm lớn hơn, Triệu Tử Đoạn phát hoảng, đầu lưỡi mềm mại loạn xạ cuốn lấy. Y không rõ bản thân làm tốt hay không, chỉ thấy Hoàn Nhan Viên Hạo khe khẽ gầm gừ, thanh âm trầm thấp, ánh mắt hẩn như bị dục tình phủ mờ.

Cư nhiên là Hoàn Nhan Viên Hạo thoải mái đến không kìm nổi, khuôn miệng kiêu ngạo chỉ quen điệu cười khinh thị kẻ khác của Triệu Tử Đoạn đang cần trọng hầu hạ phân thân của hắn. Hoàn Nhan Viên Hạo nhìn biểu tình vừa lạ lẫm vừa chăm chú của Triệu Tử Đoạn, không nhận được ham muốn chiếm đoạt người này. Hoàn Nhan Viên Hạo thở dốc, siết lấy tóc đối phương, tự mình trều động, đưa đẩy cự vật càng thêm sâu hơn:

- *Dâm dăng!*

6. Chương 6: 6

Hắn không khống chế được nữa, bạch dịch theo đó xuất ra, tràn trong khoang miệng y. Triệu Tử Đoạn huyền mâu ngược lên, toàn bộ tinh tú vừa nhận được cũng liền nuốt trọn, chút thủy dịch còn sót lại theo khóe môi chảy thành một dòng dâm mỹ. Y tháo trâm ngọc, thả lỏng huyền phát, mái tóc phủ kín bờ lưng tinh diêm:

- *Điện hạ không phải muốn dâm dăng như thế này sao?*

Hoàn Nhan Viên Hạo tâm rung lên, khe khẽ ôm lấy Triệu Tử Đoạn, bàn tay vuốt ve khắp cơ thể y, lại nhẹ nhàng đặt y lên một sàng, phượng mâu thâm tình ngắm nhìn:

- *Tử Đoạn phải ghinh hống bản Vương!*

Triệu Tử Đoạn hơi hột cười, sửa lại câu nói:

- *Tasẽ ghinh hống thân thể Vương gia người a!*

Hoàn Nhan Viên Hạo không cười nổi, đây là lần đầu của y, hắn làm sao có thể qua loa. Triệu Tử Đoạn bề ngoài kiêu ngạo lạnh lùng, hắn chưa từng nghĩ khi trên giường, y có thể trưng ra bộ mặt dụ hoặc như vậy. Hoàn Nhan Viên Hạo ngậm lấy vành tai Triệu Tử Đoạn, trên đó còn một chiếc khuyên bạc chạm trổ tinh tế, chạm vào môi hắn lạnh lạnh. Hoàn Nhan Viên Hạo trong lòng suy tính, muốn đích thân tặng cho y một chiếc khuyên khác thay thế.

Đầu lưỡi đưa đến cổ, Triệu Tử Đoạn khe khẽ rên rỉ, y nhạy cảm. Hoàn Nhan Viên Hạo tà mị cười, không kiêng nể niết mạng. Triệu Tử Đoạn hốt hoảng:

- *Điện hạ... không được... a...*

Hoàn Nhan Viên Hạo coi như chẳng nghe thấy, rê xuống xương quai xanh y, tạo thêm nhiều vết son thắm đỏ:

- *Ngoan!*

Triệu Tử Đoạn bám tay vào nệm gấm, hơi thở loạn, đầy mắt mơ hồ:

- *Thái tử sẽ thấy...*

Hoàn Nhan Viên Hạo ngừng hẳn hành động, phượng mâu u tối cực điểm, ánh nhìn sâu đến không nhìn thấy đáy, như giếng cổ thâm u lạnh lẽo:

- *Vẫn nghĩ đến hắn ta sao?*

Triệu Tử Đoạn lúc này biết bản thân đã sai, y thật muốn nuốt lại lời vừa nói, nhưng không kịp nữa rồi. Hoàn Nhan Viên Hạo lần tay ra sau y, trơn trượt cao được tiến vào hạ huyết. Triệu Tử Đoạn giật nảy người, lạnh đến buốt giá, y cắn môi, cố gắng chịu đựng.

Hoàn Nhan Viên Hạo hít một hơi sâu mái tóc thơm hương bạc hà của đối phương. Triệu Tử Đoạn chưa từng với hoàng đế hắn đi quá giới hạn, cũng không cùng hắn ta nảy sinh tình cảm, vì sao đúng lúc ái ân này lại nhắc đến. Đau lòng! Cảm giác đau lòng với hắn như bạn đồng hành, ngày ngày đều bên cạnh. Thế gian có bao nhiêu cay đắng, hắn đều muốn thay y gánh vác, thế mà, y cứ vô tình lấy dao cứa ngang tim hắn.

Triệu Tử Đoạn bị người trên thân đè nén, cự vật dưới thân cũng đã bắt đầu xâm nhập, khó nhọc tiến vào. Cơ thể y như bị kéo căng ra, mồ hôi loang loang phủ một lớp mỏng, thật đau, càng sâu Triệu Tử Đoạn càng căng thẳng, khiến phía dưới thêm siết chặt. Luẩn quẩn một vòng đau đớn!

Hoàn Nhan Viên Hạo thở dài, lần đầu của y, hắn không muốn y hình thành tâm lý bài xích, ôn nhu hôn lên làn môi y mỏng đỏ như cánh hồng:

- *Thả lỏng! Đừng hoảng!*

7. Chương 7: 7

Đầu lưỡi dây dưa quấn quýt lẫn nhau, phân thân dễ dàng vào sâu hạ huyết hơn. Hoàn Nhan Viên Hạo cũng không vội động thân, từ từ để y làm quen, cứ thế dịu dàng hôn, dịu dàng kích tình. Đến cùng, Triệu Tử Đoạn lại là người trầm luân, thất lưng đóng đưa, hạ thân muốn động.

Hoàn Nhan Viên Hạo khẽ cười, mạnh bạo trườn nhập, mỗi tác mỗi thước nhục thể từ từ nhắm nháp, từ từ khám phá. Hắn trong phương diện này tuyệt đối không thua kém ai, chạm đến đâu, nơi đó của y liền

nhuyễn thành nước. Thân thể y hóa dải lụa mềm, rũ rượi hưởng ứng dưới thân hắc, nồng đậm dục vọng.

Dạ vân khuất lấp nguyệt quang, giông tố giữa đêm che kín kinh kỳ.

Hạ vũ!

Mờ sáng, mưa vẫn rả rích rơi trên mái ngói xanh nơi thâm cung, bầu trời xám ngắt, Hoàn Nhan Viên Hạo trở mình tỉnh giấc, hắc kéo thêm chăn dày ủ ấm thân thể người bên cạnh. Dấu ngân hôn nơi xương quai xanh y đỏ đến chói mắt, vừa khiến hắc tự mãn vừa sinh lòng thương tiếc.

Cùng là nam tử, loại ủy khuất đau đớn mà Triệu Tử Đoạn phải đối mặt Hoàn Nhan Viên Hạo cư nhiên hiểu rất rõ. Hơn nữa, đêm qua hắc có chút thiếu kiềm chế, nếu không người luyện võ như y cũng đã chẳng mê man. Hoàn Nhan Viên Hạo vừa choàng áo dợm đứng dậy, liền thấy bàn tay tinh tế khung xương thanh mảnh y lôi kéo.

- *Lăng Thần, huynh đi đâu vậy?*

Triệu Tử Đoạn huyền mâu vẫn nhắm chặt, có lẽ vì mỗi một, Hoàn Nhan Viên Hạo nhẹ nhàng xoa xoa thất lưng y, trên đó còn lưu vết xanh tím lan rộng dễ dàng khiến người khác liên tưởng. Triệu Tử Đoạn có thể thoải mái dùng tự danh gọi hắc như vậy, Hoàn Nhan Viên Hạo âm thầm vui vẻ, điều hắc lo sợ nhất hiện tại, chính là sau đêm nay, y liền đem toàn bộ phổi sạch, coi như không còn can hệ. Một câu này của y, khiến hắc an tâm hơn rất nhiều.

Triệu Tử Đoạn mệt mỏi ngủ đến giữa trưa, tỉnh dậy, Hoàn Nhan Viên Hạo đã lên triều, y cũng chẳng quan tâm, đem thân thể ngâm vào nước ấm bảo dưỡng. Ban đầu chỉ là uống rượu, đến cuối cùng lại phát sinh loại sự tình này, thật làm y đau đầu. Tuy là ơn cứu mạng, nhưng lấy thân báo đáp theo kiểu nữ nhi thường tình lại khiến y có chút mất mặt.

Hoàn Nhan Viên Hạo trên đường quay về vô cùng lo lắng, sợ rằng người đã đi mất, tuy bản thân không hề muốn Triệu Tử Đoạn đơn độc thức giấc, nhưng công vụ đến cuối cùng cũng chẳng thể quẳng ra sau đầu, vừa được hồi cung, hắc liền đi một mạch không ngừng. Sau bức bình phong, truyền ra tiếng nước động thanh thúy, Hoàn Nhan Viên Hạo thở phào nhẹ nhõm, khi hắc bước vào, đã thấy người bên trong chính trang.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhẹ nhàng lấy huyết bào choàng lên thân thể y:

- *Bản Vương đã phân phó thiện phòng chuẩn bị hải sâm dương nhục hầm ích trí nhân, Tử Đoạn có muốn dùng ngay?*

Triệu Tử Đoạn hơi nhếch môi, huyền mâu mở hờ:

- *Cũng rất tốt đi!*

Phải nói là cực phẩm, hải sâm, thịt dê, ích trí nhân toàn là phương dược tráng dương.

Hoàn Nhan Viên Hạo thấy y không bài xích, tâm trạng phần chần chừ hơn hẳn, chậm rãi lấy khăn mềm lau khô mớ tóc huyền, lại kiên nhẫn giúp y gỡ rối,...sau một hồi vất vả cũng hoàn tất, lại thấy y đang nhàn nhã nếm mỹ thực, hẳn hơi cau mày:

- *Tử Đoạn, đây là bản Vương hầu hạ người sao?*

Triệu Tử Đoạn phì cười, ánh mắt thâm thúy nhìn:

- *Thành Vương diện hạ, ta vì nghĩ cho huynh là một Thân Vương Nhất đẳng, liền nhường huynh ở trên...huynh còn có thể hẹp hòi tính toán như vậy sao?*

Hoàn Nhan Viên Hạo mi gian tối lại, ngồi xuống cạnh y:

- *Nơi này chỉ có hai người, đừng xa lạ gọi tước vị bản Vương được không?*

Triệu Tử Đoạn tựa tiểu phi tiểu, càng thêm trào phúng, ung dung kiêu ngạo giọng cười:

- *Thành Vương diện hạ của ta, ta cứ muốn gọi như vậy đấy!*

Hoàn Nhan Viên Hạo đương nhiên không quản được Triệu Tử Đoạn, đành mặc kệ y tự tung tự tác. Dẫu sao y nói cũng không sai, chuyện vừa rồi, người thiệt thòi vẫn là y.

Tháng mười.

Đông phong tràn về, chút se lạnh báo hiệu mùa đông đã đến.

Cổng thành Nam, Hoàn Nhan Viên Hạo chần chừ giáp phục không muốn rời đi, trong u ám lạnh lẽo, hẳn thâm trầm mong dáng hình thân thuộc khoát huyết y hoa lệ. Chỉ là, giờ hành quân đã điểm, lần này xuất chinh nơi quan ngoại chưa rõ ngày về, hẳn cuối cùng chẳng thể thấy được y.

Triệu Tử Đoạn không đến.

Màu huyết phục không hiện ra.

8. Chương 8: 8

Hoàn Nhan Viên Hạo cắn răng, tay nắm thành quyền, có thể nghe được tanh mặn nơi cổ họng dâng trào. Hắc vụng cương, một đường bụi hồng mờ mịt kinh kỳ, đầu không ngoảnh lại. Đúng như y đêm đó đã nói, chỉ vì hắn là Thành Vương, y không thể không tuân theo. Hắn chưa từng nghĩ đến ngôi vị cửu ngũ chí tôn, chưa từng muốn lâm vào tranh đấu, chưa từng có ý định đoạt đích, nhưng hiện tại, vì y, hắn không thể không thay đổi.

Chỉ mong rằng nhiều năm sau nơi kinh sư chứa đầy hồi ức này, cổ nhân vẫn còn lưu lại một mảnh tình!

Năm năm xuân thu lặng lẽ trôi, hơn một ngàn tám trăm ngày cô độc bi ai.

Đại quân Thành Vương từ Mi Châu tiến công kinh thành, quân lâm thiên hạ. Hoàn Nhan Viên Hạo một thân một bạch mã hoàng kim giáp phục ngắm nhìn Thần Hà trong yên hoa tháng ba thắm đậm thê lương, sóng nước lưu tình gột sạch bụi hồng.

Phụ hoàng lâm trọng bệnh, Thái tử chuyên quyền hạ sát trung lương, giết hại thủ túc, khuấy loạn triều cương, khiến bách tính oán thán, trăm họ lầm than. Nay Hoàn Nhan Viên Hạo vạn binh vây hãm Cẩm Thành, người người ca ngợi minh quân cứu thế, nào ai biết rằng, hắn một đời cố gắng tất cả chỉ vì y.

Bên kia sông, binh kỳ Đông cung phấp phới bay trong gió lộng, phía trước là trận tử chiến cuối cùng.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhàn nhạt nhìn thủ hạ bên cạnh:

- *Chủ soái Đông cung phái đến lần này là ai?*

Người kia ấp úng rất lâu mới miễn cưỡng trả lời:

- *Chủ nhân, nghe nói một Tướng quân họ Triệu đích thân ra trận...*

Hoàn Nhan Viên Hạo phất tay cho hạ nhân lui, phượng mâu nhắm hờ, lệ nam nhi không thể giấu nổi, lăn dài trên gò má đã quen chinh chiến phong hoa.

Cách một dòng thanh thủy tĩnh lặng, giữa đồ thảm cờ hiệu khắc huyết liên, Triệu Tử Đoạn hướng mắt đến bờ đối diện. Y đợi chờ hắn đã năm năm, không quá ngắn, không quá dài, càng không thể đủ để quên một người. Triệu Tử Đoạn hơi lùi cương ngựa, mặc kệ xuân vũ giăng giăng, y vẫn kiên trì tìm kiếm hắn trong hàng vạn bóng dáng nghĩa quân xa xa. Ngày hôm nay đối mặt nhau nơi chiến trường tanh máu, sinh tử bất cần, y tuy thật sự không muốn, nhưng cũng đã đoán định được từ lâu.

Hoàng hôn buông, thiên địa hỗn độn.

Hoàn Nhan Viên Hạo vừa châm nến chuẩn bị sa bàn liền nghe âm âm binh mã vượt sông, đoán chừng quân địch tiến công, nghiêm lệnh toàn doanh chuẩn bị ứng phó.

Triệu Tử Đoạn bờ bên kia đứng trên vọng gác cao, đuốc phừng phực cháy sáng một góc trời, y biết rất rõ hiện tại tiến công sẽ thất bại. Cờ hiệu trên tay y dưới lửa đỏ càng như máu tươi, rờn rợn thê lương. Chỉ cần Hoàn Nhan Viên Hạo thắng trận, còn lại, y đều không quan trọng, kể cả sinh mệnh bản thân. Năm đó, nếu y cùng hắn rời kinh sư ra biên quan, phải hay không sẽ khiến chí hướng hắn phai nhạt, nam tử không nên si tình, càng không được si tình với một nam tử khác.

Triệu Tử Đoạn phát quân lệnh, kỵ binh đập thủy ngang dòng Thần Hà giữa thủy triều hạ. Y ngoảnh mặt, không dám nhìn binh kỳ gãy, máu nhuộm huyết hà. Hi sinh vạn cốt vì người trong lòng, y vốn không còn là Triệu Tử Đoạn an an tĩnh tĩnh Tiêu Dao điện năm xưa. Y nay, tâm đã hóa ma!

Một đêm, Đông cung đại bại, Triệu Tử Đoạn rút những tàn binh cuối cùng hồi Cẩm Thành bảo vệ Thái tử. Hiện tại toàn Thần Đô đều đã bị nghĩa quân Thành Vương bao vây, ngoại trừ có thể khiến hắn nghĩ đến chút tình huynh đệ, chính là không còn cách nào khác để Thái tử thoát thân.

Tháng ba trời phương Bắc bị ai giăng sào. Nghĩa quân công thành, nhanh chóng chiếm cứ toàn bộ kinh sư. Hoàn Nhan Viên Hạo từng bước một hướng về hoàng cung.

Điều cấm năm cũ lay động căn khôn, Đông cung liên trì vạn niên lặng lẽ trôi, chỉ một lần trông thấy y, tâm hắn đã thành chấp niệm. Dừng nên cơ đồ, đập tan cương thường, vốn chính vì y.

Hỏa chiến khinh cuồng, hắn kim giáp bạch mã, tay siết trường thương đâm qua bao tinh phong huyết vũ, một đường tiến vào kinh kỳ, nhìn nam tử xích y lặng lẽ bên cổ cầm, lãnh đạm ngón tay lướt trên dây đàn vương máu.

Đông cung còn đó, cố nhân còn đây!

Triệu Tử Đoạn giữa chính điện, thản nhiên tấu khúc đàn xưa. Đã rất lâu Hoàn Nhan Viên Hạo không còn được nghe, những ngày tháng mai lâm Tiêu Nhã điện, nay điện đã mất, người cũng đổi thay.

Hoàn Nhan Viên Hạo nén đi bi thống đáy lòng, vạn quân lục tung khắp hoàng cung, tìm kiếm hạ sát những kẻ từng ủng hộ Thái tử. Thế mà Triệu Tử Đoạn không có ý thoát thân, y vẫn trước mặt hắn chăm chú một điệu cầm.

Mê muội đầy mộng寐!

9. Chương 9: 9

Sau rèm, Hoàn Nhan Viên Hi triều phục Thái tử cũng đã tiến lên, dung mạo song sinh với Hoàn Nhan Viên Hạo hẳn thật không sai lệch, chỉ vì dung mạo này, hiểu lầm giữa hắc và Triệu Tử Đoạn đến cùng vẫn không sao gỡ bỏ.

Hoàn Nhan Viên Hạo nhàn nhạt khinh thường:

- *Nếu người đầu hàng, bản Vương có thể niệm tình lưu lại một mạng!*

Hoàn Nhan Viên Hi lớn giọng cười, đôi mắt đỏ ngầu đầy tơ máu, đối chỉ đại đao về phía đối diện:

- *Ta đây chân chính Thái tử, người chỉ là một kẻ hèn kém cướp ngôi!*

Triệu Tử Đoạn đột ngột dừng lại, huyết tinh vương từng giọt trên dây đàn, y đứng giữa cả hai, kiêu bạc nhếch môi, huyền mâu có chút u uất, có chút xót xa, lại ẩn hiện thỏa mãn, y nhìn Hoàn Nhan Viên Hạo, từng tiếng một chậm rãi thốt ra:

- *Muốn đoạt mệnh người trong lòng ta, trước hết cần phải giết được ta...*

Chỉ một câu nói, Hoàn Nhan Viên Hạo lại cảm thấy như thiên địa xoay chuyển, thần trí hoảng loạn, chua xót có, cay đắng có, đau đớn có, cực đại bị thống:

- *Tử Đoạn!*

Hoàn Nhan Viên Hi càng cố sức cười, vô cùng thống khoái, vô cùng thoải mái, vô cùng điên cuồng. Bất ngờ, hắc ta vung đại đao lao đến, Hoàn Nhan Viên Hạo còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Triệu Tử Đoạn rút trường kiếm bên hông, một nhát xuyên thấu tim Hoàn Nhan Viên Hi, triều bào Thái tử thoáng chốc nhuộm đầy máu tanh.

Hoàn Nhan Viên Hi trần trần mắt nhìn, ứ ớ không nói nên lời. Triệu Tử Đoạn nhạt môi cười:

- *Thái tử điện hạ, thật tiếc cho ngươi, người ta yêu, từ đầu đến cuối đều không phải là ngươi...*

Bên ngoài Đông cung, nghĩa quân cũng đã ập đến, hò hét tiếng binh lính dồn dập.

Vạn tiễn loạn bay.

- *Bắt lấy phản tặc!*

- *Bắt lấy phản tặc!*

Hoàn Nhan Viên Hạo xoay ngang người che chắn loạt tên đang xoáy vào Triệu Tử Đoạn, chỉ là cũng như lần trước nơi liên hoa trì, hắn đã không thể, mũi tên lạnh lẽo xuyên qua thân thể y. Hoàn Nhan Viên Hạo vội vàng ôm lấy nam tử giáp phục thẫm đỏ hòa lẫn máu tươi vào lòng, bỏ lại quân binh ngỡ ngàng phía sau, một đường đến An Minh cung.

- *Tử Đoạn! Cố lên! Người phải cố lên!*

- *Tử Đoạn! Nhìn ta đi! Nhìn ta đi! Nhìn ta một lần đi!*

- *Tử Đoạn! Người không được nhắm mắt!*

- *Tử Đoạn...*

Hoàn Nhan Viên Hạo không ngừng gọi tên y, không để y lâm vào cơn mê, hắn sợ lần này y sẽ không thể nào tỉnh lại. Triệu Tử Đoạn thoáng mỉm cười, gương mặt bệch bạc, chỉ có dấu chu sa nơi mi gian vẫn không chút phai mờ. Y kéo lấy tay áo hắn, hơi thở yếu nhược:

- *Ta...đã...tỏ tình...rồi! Lăng Thần...huynh...có đồng ý...hay...không?*

Hoàn Nhan Viên Hạo gật đầu liên hồi, càng siết chặt y hơn:

- *Ta đồng ý, một vạn lần đồng ý, người yêu ta hay không đều không quan trọng, chỉ cần người sống...ta chỉ cần người sống...*

Triệu Tử Đoạn hơi mím môi, đau xót khiến nét mặt dần tái đi:

- *Ta muốn ngủ...*

Hoàn Nhan Viên Hạo bắt lực nhìn đáy mắt Triệu Tử Đoạn dần nhắm lại.

Hạ tuần tháng ba.

Lê hoa trắng xóa góc trời, khoảng sân đá xanh đầy cánh mỏng rụng rơi. An Minh cung tĩnh mịch, chỉ có tiếng siêu thuốc đun sôi, cùng hương thảo được nhặt nhòa lan tỏa. Triệu Tử Đoạn khe khẽ mở mắt, cổ họng đau rát, đầu óc quay cuồng nhức nhối, y nhìn trên ngực, mũi tên đã được lấy ra, bạch lăng còn thắm chút máu khô như cánh hồng ứa tàn.

Cạnh mộc sàng, Hoàn Nhan Viên Hạo gục đầu mơ màng, có lẽ vì trông thuốc đang sắc, hần không chống đỡ nổi liền chìm vào giấc ngủ. Triệu Tử Đoạn gắng gượng trở người ngồi dậy, vết thương bị động hơi ứa máu. Y thăm than vãn, cũng thật may mắn, cứ thế mà không xuyên qua tim.

Hoàn Nhan Viên Hạo nghe âm thanh bên cạnh, trong mộng nhớ ra còn phải chăm sóc y, liền vội vàng mở mắt, không ngờ lại bắt gặp huyền mâu thân thuộc chăm chú ánh nhìn:

- *Tử Đoạn! Tỉnh rồi sao? Có khát không?*

Hoàn Nhan Viên Hạo không đợi y trả lời, ôn nhu đem nước đến cạnh:

- *Để ta giúp ngươi uống!*

Triệu Tử Đoạn đoạt lấy ly sứ, môi mỏng tà mị cười:

- *Ta chỉ bị thương, không đến mức tàn phế!*

Hoàn Nhan Viên Hạo im lặng, trải qua thập tử nhất sinh vẫn có thể lạc quan như vậy, trên đời có lẽ chỉ mình y. Rất lâu sau, hần mới đau lòng trách cứ:

- *Ngươi thật ngốc!*

Triệu Tử Đoạn tựa đầu vào vai đối phương, giấu đi đôi mắt đã phấp hồng:

- *Chỉ cần không yêu huynh, ta đã có thể sống suốt hơn!*

Hoàn Nhan Viên Hạo thở dài, siết lấy y vào lòng, mãi không muốn buông:

- *Bản Vương sẽ dùng cả đời này để bảo vệ ngươi, Tử Đoạn, hứa với ta, đừng bao giờ làm chuyện như vừa rồi nữa!*

Triệu Tử Đoạn nhẹ nhàng gạt đầu, lệ thấm dần qua mấy lượt áo mỏng, ướt đầm lồng ngực đối phương. Hoàn Nhan Viên Hạo vuốt ve bờ lưng y, kiên nhẫn không buông, rất lâu sau mới lấy một hộp gấm nhỏ đưa đến. Triệu Tử Đoạn ngạc nhiên mở ra, là một chiếc khuyên bạc, rất nhỏ bé, rất tinh mỹ.

Hoàn Nhan Viên Hạo quay mặt đi hướng khác, che giấu bối rối:

- *Ta tự mình làm!*

Ba năm sau.

10. Chương 10: 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giang Nam phồn vinh, sóng nước dập dềnh, trên một con thuyền xa hoa, Triệu Tử Đoạn huyết y rực rỡ thông thả nghiêng người ngắm nhìn cảnh sắc hữu tình:

- Huynh bỏ lại tất cả, không tiếc nuôi ư?

Hoàn Nhan Viên Hạo thường phục trắng trơn tinh mỹ phiêu phiêu ý cười:

- Nhân sinh này không được cùng Tử Đoạn mới là tiếc nuôi lớn nhất của Trẫm...à...của ta...

Hắn nhường lại long y cho Bát Hoàng đệ - thiếu niên trong sáng nhất, hăng hái nhất, thông minh nhất - hắn bỏ lại phần hoa thiên gia tôn quý thiên hạ, chỉ để có ngày hôm nay, cùng y ngắm giang sơn cẩm tú vạn dặm hoa.

Triệu Tử Đoạn nâng bầu rượu đục, dốc một hơi đầy:

- Kỳ thực, đệ đã biết huynh là ân nhân liên hoa từ lần đầu tiên chúng ta cùng nhau, huynh có tin không?

Hoàn Nhan Viên Hạo ôn nhu cười, áp áp tựa nắng xuân:

- Ta tin!

Triệu Tử Đoạn có chút ngạc nhiên, liền quay lại:

- Vì sao?

Hoàn Nhan Viên Hạo phượng mâu thâm thúy, nhỏ giọng:

- Đêm đó trông Tử Đoạn rất thỏa mãn...

Tiếng cười vang vang sóng nước, thuyền trôi hờ hững mang theo chân tình sâu đậm, mang theo tiêu dao tự tại, mang theo ngạo tiểu khinh cuồng.

Phù sinh như mộng, hà có gì mà không tận thú!

11. Chương 11: Hoàng Hoa 1

Cảnh báo:

- Đoản.

- Đây là Đam Mỹ.

- Tag: Incest, Incest, Incest (chuyện quan trọng nhắc lại 3 lần), H+, niên hạ, ngọt, HE.

Trăng tàn.

Mây đêm che đi ánh sáng lơ mờ. Trên hành lang, đèn lồng đung đưa theo gió, nền leo lắt chầy.

Hoàn Nhan Phong Nghi say túy lúy, long bào toàn bộ nhuốm hương rượu nồng đậm phảng phất, hắn không thể nào đứng vững, mạnh mẽ bám vào cánh tay nam tử bên cạnh:

- Đỡ Trẫm!

Hoàn Nhan Vũ Minh mi gian cau nhẹ, Phong Nghi lên ngôi đã nửa năm, chưa bao giờ biết giữ gìn sức khỏe bản thân, mỗi ngày nếu không thức xuyên đêm phê tấu, chính là uống rượu đến chết đi sống lại. Hôm nay, cũng chẳng phải lần đầu Phong Nghi không đem theo cung nhân hầu hạ. Hoàn Nhan Vũ Minh thở dài, đường đến tẩm cung Hoàng đế quá xa, y đành dìu Phong Nghi về Phiêu Tuyết điện - nơi ở của y.

Tuy là thân sinh hoàng tộc, nhưng Vũ Minh vốn thân phận không mấy cao quý, y lại là người quen cô độc, thê tử không lập, hạ nhân lười biếng cũng chẳng thường xuyên có mặt. Vũ Minh đỡ Phong Nghi vào tẩm phòng, cẩn thận đặt hắn lên một sàng.

Hoàn Nhan Phong Nghi thua y bốn tuổi, tuy vậy y đã theo hắn được hơn một thập niên, từ khi hắn là Tứ Hoàng tử, sau là Nguyên Vương đất phong tận Tô Châu, rồi khi hắn được lập thành Thái tử, cho đến ngày hôm nay, hắn cao cao tại thượng chỉ tôn cửu ngũ. Vũ Minh cười khổ, y từng vì hắn chịu thay đao kiếm, từng chống đỡ giữa mưa tên, thiên lao đại ngục cũng đã đi qua.

Chung quy, cũng bởi vì y yêu hắn!

Nhưng Phong Nghi ngoài là Hoàng đế, còn là đường đệ, cùng chung huyết thống với y, loại tình cảm phi luân này, y một đời chỉ có thể giữ trong lòng. Hắn là đích tử thân sinh của Cao Trang Hoàng hậu, từ thuở

bé, hấn đã luôn bảo vệ y, y cứ thế ngược mắt ngưỡng mộ hấn, cảm khái hấn, tình cảm lớn dần, đến một ngày trái tim rung lên thống khổ. Y mới bàng hoàng nhận ra, y đã yêu hấn!

Hoàn Nhan Phong Nghi trở người, giằng cỏi long bào:

- Nóng!

Vũ Minh giật mình thoát khỏi mơ suy nghĩ hỗn tạp, vội vàng tiến đến bên cạnh, chậm rãi gỡ từng tầng lớp lớp triều phục nặng nề:

- Thần giúp người!

Vũ Minh chăm chú làm, không để tâm Phong Nghi phượng mâu đã mơ màng mở, đắm đắm nhìn y qua ánh nến mờ mờ. Bất chợt, hấn nắm lấy đôi tay y buốt giá:

- Huynh lạnh sao?

Vũ Minh muốn rút tay lại, càng bị đối phương giữ chặt, y có chút hít thở không thông:

- Hoàng thượng...thần...

Hoàn Nhan Phong Nghi ném long bào xuống sàn, trung y hoàng kim tỏa sáng giữa đêm đen:

- Trẫm khiến huynh sợ?

Vũ Minh như nuốt phải một ngụm khí lạnh:

- Thần...không dám...

Hoàn Nhan Phong Nghi đột ngột đẩy mạnh đối phương xuống giường, mạnh mẽ đè nén, nhếch môi giễu cợt:

- Huynh có gì mà không dám?

Vũ Minh vùng vẫy muốn thoát, nhưng y càng cố gắng thì người bên trên càng ra sức giữ chặt.

- Hoàng thượng...người tỉnh rồi thì nên hồi cung!

Phong Nghi phượng mâu u tối dần, cúi mặt thì thầm vào tai Vũ Minh, khoảng cách gần đến độ hơi thở cả hai như hòa lẫn vào nhau:

- Phiêu Kỵ Tướng quân Trầm không chút luyến tiếc phong cho huynh, huynh còn không rõ hay sao?

Vũ Minh thâm tâm giằng xé đến thống khổ, Phiêu Kỵ Tướng quân là tước vị chỉ dành cho chân chính Hoàng tử, y tuy mang họ Hoàn Nhan, nhưng đến cùng vẫn chỉ là một đứa con hoang, lại là con hoang của phản tặc.

Vũ Minh tìm cách thoát khỏi tình thế khó xử hiện tại:

- Hoàng thượng...thần vì người không tiếc sinh mệnh...thần...cũng không cần cái gì mà...Phiêu Kỵ Tướng quân...

Hoàn Nhan Phong Nghi cười gằn, cay độc:

- Đem thân câu dẫn Trầm bao lâu nay, hiện tại huynh còn bày ra vẻ mặt trinh tiết liệt phụ làm gì? Tâm tư huynh, Trầm có thể không nhìn ra sao?

Vũ Minh thương tâm cười, lệ nóng chảy ngược vào tim, đôi tay cũng buông xuôi vô lực, y lạnh lẽo biểu tình:

- Nếu Hoàng thượng đã muốn...thần... liền...hầu hạ người...

12. Chương 12: Hoàng Hoa 2

Vũ Minh tự mình cởi bỏ y phục, thân thể y minh bạch giữa ánh đèn, rất hoàn mỹ, rất cân đối, làn da không chút hơi ẩm, nhưng lại mềm mại tựa dải lụa. Hoàn Nhan Phong Nghi thỏa mãn cười, ôn nhu ôm lấy đôi phương vào lòng, chậm rãi tháo ngọc quan, tóc Vũ Minh cứ thế xỏa ra, trượt dài qua thắt lưng.

Vũ Minh lặng lẽ từng bước từng bước gỡ hàng cúc áo trên người Hoàn Nhan Phong Nghi, sau cùng y cúi xuống hạ thân đối phương, chần chờ đôi phút rồi chậm chạp ngậm lấy phần thân cứng rắn của hắn vào miệng. Đầu lưỡi ẩm nóng trơn trượt như rắn nước cuốn lấy cự vật, Hoàn Nhan Phong Nghi cổ họng gầm gừ nhẹ, khoái cảm truyền dọc sống lưng, chiếm cứ tâm trí. Khuôn miệng đường huynh hắn thật sự rất mê người, Phong Nghi vuốt ve mái tóc thơm hương trước mặt:

- Kỹ thuật tốt như vậy, huynh đã từng cùng bao nhiêu người làm qua?

Vũ Minh hơi ngừng động tác, nhưng cuối cùng lại không đáp, Phong Nghi hừ nhẹ, chưa đáng dăng lên:

- Huynh dẫn binh cứu Châu phụ quốc...Ninh Hầu đã cùng huynh làm qua chưa? Hay An Nhân Vương? Bọn họ có tốt không? Nhẹ nhàng hay cường bạo?

Phong Nghi không rõ vì sao bản thân lại thốt ra những lời hạ thấp thân phận như thế này, hẳn không tin rằng bản thân đang ghen. Chỉ là gia yến tối nay, Ninh Hầu hết một câu lại một câu khen ngợi dung mạo Vũ Minh, hẳn thật sự chú ý mắt đến bực dọc.

- Huynh cười với Ninh Hầu thật thâm tình! Lần đầu là dành cho hắn đi?

Vũ Minh cuối cùng cũng không nhịn được, nhàn nhạt ánh nhìn:

- Hoàng thượng! Thần có cùng ai, cũng không hề can hệ đến người!

Hoàn Nhan Phong Nghi lồng ngực một cổ cay đắng dâng lên, thâm độc cười:

- Khá lắm! Ba tháng biên thù liên nằm dưới thân nam nhân khác! Tiện!

Vừa nói, Phong Nghi vừa ấn mạnh mái tóc Vũ Minh xuống, hạ thân đã trướng đến cực điểm, cự vật nghen sâu vào cổ họng Vũ Minh, khiến y không thở nổi. Vũ Minh siết lấy chăn đệm trên giường, mắt đầy gân máu đỏ tươi. Bỗng chốc, Vũ Minh cảm nhận chuyển động bên trong khuôn miệng, một dòng bạch dịch trào ra lấp kín mọi khoảng trống chứa không khí. Vũ Minh gấp gáp đẩy đối phương, sắc súa ho.

- Hoàng thượng...

Y thật sự không thể nói nên lời, thanh quản khàn khàn đau rát. Tuy vậy, Hoàn Nhan Phong Nghi vẫn chưa có ý định buông tha y, lần nữa xoay người đặt y dưới thân:

- Trẫm không dễ thỏa mãn như vậy!

Bàn tay Phong Nghi lần xuống phía sau y, buông lời cợt nhả:

- Mềm mại thế này...là trước khi gặp Trẫm đã chuẩn bị tốt, hay vì hôm nay Ninh Hầu hồi kinh?

Ngón tay trượt hẳn dần vào trong huyết, Vũ Minh cắn môi khẽ thốt lên tiếng rên. Phong Nghi hừ lạnh, cắn sâu vào cổ y:

- Ngày mai thiết triều, không được che giấu, Trẫm muốn cả thiên hạ này biết được Phiêu Kỵ Tướng quân dâm loạn thế nào, nằm dưới thân nam nhân rên rỉ ra sao!

Huyệt động chật hẹp đến khó tin, cho dù Phong Nghi đã tìm mọi cách khuếch trương thì phân thân của hắn vẫn không thể nào tiến vào. Mỗi lần nhìn Vũ Minh thống khổ đau đớn, Phong Nghi càng thêm chật vật. Hắn thật sự muốn chửi thề, tuy rằng Vũ Minh là lần đầu, nhưng cứ nhiên làm sao y biết, bản thân Hoàng đế hắn cũng là lần đầu tiên.

Vũ Minh không thể chịu được hành hạ thêm, liền bám lấy bờ vai Phong Nghi, dứt quãng hơi thở:

- Hoàng thượng...để thần tự mình...

Vũ Minh quỳ trên phân thân Hoàn Nhan Phong Nghi, chậm rãi hạ người dần xuống, y cắn đôi môi đến nát nhừ, máu chảy dọc theo khóe miệng. Cuối cùng, cự vật cứng rắn cũng có thể vào được bên trong.

- Hoàng thượng...người...từ từ hãy động...

Phong Nghi vỗ vỗ thắt lưng Vũ Minh, âu yếm trấn an:

- Trẫm sẽ không phá hư huynh...yên tâm...

Vũ Minh ngoài mặt không biểu tình, nhưng trong lòng vô vàn thống khổ, Hoàng đế tuổi trẻ khí thịnh, cơ bản lần này y chỉ có thể thỏa hiệp giảm bớt đau đớn, chứ không hề có đường thoái lui. Thân thể của y, sợ rằng sớm sẽ bị hắn thao đến hỏng.

Hoàn Nhan Phong Nghi bắt đầu luận động, Vũ Minh cũng không thể nén nổi tiếng rên rỉ, y như đánh mất chính mình, mỗi cơn trêu nhập hạ huyệt đều co rút đến cực điểm, tựa hồ không muốn đối phương đi ra. Hoàn Nhan Phong Nghi ngược lại từ tinh thần đến cơ thể đều được hầu hạ thoải mái, còn có thể tỉnh táo trêu đùa:

- Xem ra nơi này của huynh rất muốn Trẫm! Về sau chỉ được cần Trẫm, chỉ có thể là của Trẫm! Hiểu không!

Vũ Minh gục đầu vào vai đối phương, ngoài rên rỉ cũng chỉ là rên rỉ, Phong Nghi đột ngột ngừng lại, vuốt ve nét mặt y ngượng ngập ửng hồng:

- Nói đi!

Vũ Minh mơ hồ ánh mắt, dục tình xâm nhập loạn tâm trí, phía dưới ngựa ngáy đến khó chịu, liền tự động thân mình:

- Hoàng thượng...

Phong Nghi ôn nhu hôn lên làn môi y còn vương huyết tinh:

- Huynh là của ai?

Vũ Minh nửa tỉnh nửa mê lặp lại:

- Thần là của Hoàng thượng, chỉ của riêng người...

Hoàn Nhan Phong Nghi cười lớn, thân dưới cũng không kiêng nể mà mạnh mẽ từng đợt loạn động, ra sức giãy vò người bên cạnh.

Mờ sáng.

Tiếng lanh canh keng báo hiệu vang lên, Hoàn Nhan Phong Nghi giật mình thức giấc, hần xoa xoa thái dương đau nhức, uống rượu suốt buổi chiều, cả đêm lại truy hoan, sáng nay còn phải lên triều sớm, làm Hoàng đế đứng thật không dễ dàng gì.

13. Chương 13: Hoàng Hoa 3

Phong Nghi nhìn quanh tấm phòng lạnh lẽo, Vũ Minh thường ngày không muốn cung nhân hầu hạ, cho nên nội điện vô cùng vắng vẻ. Hần thở dài mấy bận, trong góc giường, Vũ Minh vẫn ngủ, trên cổ y, dấu ngân hôn đỏ đến thê lương. Hoàn Nhan Phong Nghi xốc chăn kiểm tra một lượt, thấy rõ thân thể y không thương tổn mới an tâm khoác long bào rời đi.

Hoàn Nhan Phong Nghi hiển nhiên lên triều trễ, hần còn phải ngâm người, đổi triều phục, dùng thiện, xông hương, đủ mọi loại quy tắc, buổi sớm hồi cung trong bộ dạng “vừa nhìn liền rõ” đã khiến hậu cung xôn xao. Tuy là Hoàng đế nhưng hần chỉ sách lập duy nhất một Quý phi quân sự lục cung, còn viện lý do này kia mà chưa tuyển tú. Hiện tại sợ rằng cả Cẩm Thành đang điều tra người có phúc khí được thừa hoan đêm qua là ai.

Hoàn Nhan Phong Nghi không nghĩ Vũ Minh cứ thế lại đứng giờ, đang vui vẻ đứng đầu hàng tướng lĩnh, còn nghiêng đầu nghe Ninh Hầu kể một câu chuyện thú vị gì đó.

“Có tinh thần vậy sao?” - Hoàn Nhan Phong Nghi thầm nghĩ.

Dấu ngân hôn trên cổ Vũ Minh giữa nắng thu chói mắt đến khó chịu, giống như đang câu dẫn nam nhân toàn triều. Tuy đây là vết tích của hần, cũng là hần muốn Vũ Minh để lộ, nhưng hiện tại thấy vài ánh mắt không rời khỏi phần cổ trắng nõn ấy, Phong Nghi liền nghe chút chua chất dâng lên. Thật khiến hần muốn hạ lệnh trăm thủ toàn bộ!

Cuối cùng, Hoàn Nhan Phong Nghi không những không được hạ lệnh trừng phạt ai, mà còn không được gặp cả Vũ Minh. Bởi vì Vũ Minh nhận lệnh thu thuế bảy ngày. Hoàn Nhan Phong Nghi tự giận chính bản thân đã phê duyệt tấu chương thu thuế của Binh Bộ Thượng thư.

Hết bảy ngày, Vũ Minh theo thông lệ đến gặp Hoàng đế dâng sớ kết quả. Y vẫn còn nguyên giáp phục, trên người bụi hồng chưa tan. Vừa bước vào nội điện, Vũ Minh đột ngột bị Hoàn Nhan Phong Nghi đẩy sâu nơi góc tường:

- Huynh cứ thoải mái như vậy mà đi sao? Cùng Trẫm suốt đêm, xuống giường liền không nhận!

Hoàn Nhan Vũ Minh có chút hốt hoảng, trong điện tuy vắng, nhưng nơi này bất kỳ ai cũng có thể yết kiến:

- Hoàng thượng, không được...đại diện đông đảo...

Hoàn Nhan Phong Nghi nhếch môi cao ngạo cười:

- Ý huynh là nếu nơi vắng vẻ liền có thể?

Vũ Minh hơi cúi mặt, vành tai đã nóng lên, nhưng lại không thể phản bác được. Phong Nghi kéo lấy Vũ Minh ra sau bình phong, gấp gấp đẩy người lên giường. Vũ Minh bối rối né tránh:

- Hoàng thượng, thần rất bận!

Y dùng một ngày liên tục trên lưng ngựa hồi kinh, còn chưa kịp tắm đã tiến cung. Trên người toàn mùi mồ hôi cùng bụi bặm.

Hoàn Nhan Phong Nghi hừ nhẹ, cắn lấy vành tai đối phương:

- Nói bậy, nam nhân của Trẫm làm sao có thể bận!

Vũ Minh đỏ mặt không đáp. Phong Nghi nói lỏng thắt lưng, cũng không có ý cởi y phục Vũ Minh:

- Trẫm muốn nhìn huynh rên rỉ trong giáp phục!

Vũ Minh chưa kịp phản ứng đã cảm nhận cự vật cứng rắn dần tiến vào bên trong. Động tác của Phong Nghi quá mức mạnh bạo, khiến Vũ Minh không thể trấn định tinh thần được.

Phong Nghi nhìn dấu hôn trên cổ Vũ Minh hiện tại đã nhạt màu, phượng mâu híp lại, thâm tâm chỉ muốn lần nữa đánh dấu y:

- Bộ dạng thèm khát nam nhân này của huynh nếu để binh sĩ dưới quyền trông thấy thì sẽ ra sao?

Vũ Minh ngăn đi hơi thở hỗn độn, dự hoặc cười:

- Hoàng thượng thật muốn để thân bị người khác...

Y chưa nói hết câu, môi đã bị nụ hôn Phong Nghi che kín:

- Không nữa!

Hiếm khi Vũ Minh bày ra bộ dáng câu dẫn như vậy, Phong Nghi lập tức kích tình, nhanh chóng đạt đến cao trào, trườn nhập từng đợt mỗi lúc một nhanh hơn.

Bất ngờ, bên ngoài cửa lớn truyền đến tiếng cung nhân:

- Hoàng thượng, Quý phi nương nương cầu kiến!

Vũ Minh giật nảy người, hạ huyết đột ngột siết chặt, Phong Nghi giữ lấy thắt lưng y, thì thầm trấn an:

- Đừng lo! Trẫm che chở huynh!

Cung nhân lần nữa lặp lại:

- Khởi bẩm Hoàng thượng, Quý phi nương nương cầu kiến!

Hoàn Nhan Phong Nghi hắng giọng, lạnh lùng:

- Trẫm đang cùng Phiêu Kỵ Tướng quân bàn quốc sự, không gặp!

Vũ Minh phượng mâu mơ màng, tâm trí ngưng trệ còn chưa rõ ràng:

- Quốc sự sao?

Hoàn Nhan Phong Nghi tiêu sái môi hôn, ý cười không dứt:

- Tướng quân phân ưu cùng Trẫm chính là quốc sự!

Hai canh giờ sau, bởi vì Phiêu Kỵ Tướng quân bàn luận quốc sự quá sức mệt nhọc, đến đi cũng không nổi, được Hoàng đế đặc cách ban kiệu.

Tháng mười.

Cửu Châu phụ quốc xảy ra nội loạn, Vũ Minh chuẩn bị ra trận. Tuyết rơi kín Thần Đô, phủ mờ Cẩm Thành. Trước ngày y xuất chinh, Hoàn Nhan Phong Nghi một thân hoàng bào đến Phiêu Tuyết điện.

- Có thật huynh muốn đi?

Vũ Minh tử y hoa lệ, ý cười cao ngạo không đổi:

- Thần tự nguyện bảo vệ giang sơn của người!

Hoàn Nhan Phong Nghi thâm trầm suy tính, môi mỏng nhàn nhạt, không rõ hỷ giận:

- Chỉ cần huynh muốn lưu lại, Trẫm liền để người khác thay thế!

- Hoàng thượng có thể tin tưởng ai hơn thần ư?

Hoàn Nhan Phong Nghi khựng lại, hắn luôn đặt niềm tin tuyệt đối lên người Vũ Minh, lần này bên kia chiến tuyến chính là Ninh Hạo, cũng là Nhị Hoàng huynh của hắn, ngoài Vũ Minh, thật sự không có ai đủ tài đủ lực đủ mưu trí đối mặt người này.

Vụn tuyết phủ kín giáp bào, Hoàn Nhan Phong Nghi nơi cổng thành, nhìn đoàn hùng binh từng bước một trùng trùng xa khuất.

Tháng mười hai, tin chiến thắng đầu tiên đưa về, vừa kịp ăn mừng tân niên. Pháo nổ kín đường phố.

Tháng ba, toàn quân đại thắng, Ninh Hạo bị bắt sống, áp giải hồi kinh. Cũng trong tháng ba, Ninh Hạo trốn thoát, Phiêu Kỵ Tướng quân Hoàn Nhan Vũ Minh mất tích.

14. Chương 14: Hoàng Hoa 4

Hoàn Nhan Phong Nghi điều động toàn bộ quân lực tìm kiếm, nhưng không có tin tức khả quan nào báo về. Hoàn Nhan Phong Nghi mỗi ngày mất đi một chút hi vọng, lại tăng thêm một chút tuyệt vọng.

Tiết Đoan Ngọ.

Cấm Thành náo nức ồn ào, khắp nơi tràn đầy hương hoa trái thơm ngọt.

Hoàn Nhan Phong Nghi như mọi ngày giữa Ngự Thư phòng chậm rãi phê duyệt tấu chương, hần là Đế Vương, không thể vì một người vứt bỏ toàn bộ giang sơn, nhưng cũng không thể vì giang sơn mà hi sinh người được. Chỉ là ngày đó, y đã nói ra đi vì chính giang sơn hần. Hần ngoại trừ giữ gìn tâm huyết này của y, cũng không thể làm khác hơn.

Băng bồn tỏa hơi lạnh nghi ngút, tựa hồ đáy lòng hần lúc này. Phong Nghi gục đầu lên án thư, hần thật sự nhớ Vũ Minh, rất nhớ y, nhớ đến thương tâm liệt phế.

Cửa lớn đột ngột bật mở, giữa ánh sáng chói mắt, Hoàn Nhan Vũ Minh đứng đó, giáp phục đã bạc màu, y không nói gì, ngã khụy mà ngắt lịm đi. Theo sau chân y, một loạt Cấm Vệ hô hoán.

“Thích khách!”

Hoàn Nhan Phong Nghi kinh hỷ vô song, vội vàng ôm người vào tấm phòng.

Vũ Minh nội thương nghiêm trọng, trúng độc không nhẹ, đến Thái y cũng không rõ bằng sức mạnh nào y có thể hồi cung được. Y ra đi bảy tháng, đến khi quay về, thân tàn ma dại. Hoàn Nhan Phong Nghi tâm can như vỡ nát, cẩn thận nắm lấy bàn tay xương gầy bất động trên giường nệm.

- Cứ để Tướng quân ở lại đây, không cần đưa về Phiêu Tuyết điện!

Vũ Minh phải ở cạnh hần, mỗi ngày. Nếu không nhìn thấy y, hần liền không yên tâm. Người này cố chấp cứng nhắc, muốn thì sẽ làm, có lẽ khi Ninh Hưu thừa dịp bỏ trốn, Vũ Minh trong cơn truy đuổi mà gặp phải mai phục.

Tháng bảy, Đại yến Vu Lan.

Ninh Hưu cùng tàn quân đột nhập Thái Hòa Điện ám sát Hoàng đế không thành, toàn bộ đều bị bắt sống.

Ninh Hưu trong cơn điên loạn gào thét không thôi:

- Hoàn Nhan Phong Nghi một tên đoạn tụ không xứng đáng ngồi trên ngai vàng!

- Tên biến thái! Tên đoạn tụ!

Đại điện xôn xao, hoàng thân quốc thích, quan lại lăm lét nhìn nhau. Vũ Minh đứng sau Hoàng Đế, trường kiếm trong tay lấp lánh, y nhàn nhạt ý cười tiến lại cạnh Ninh Hưu:

- Hầu gia làm người có thể ăn bậy chứ không thể nói bậy!

Ninh Hầu ha hả cười, nhổ nước bọt:

- Tên con hoang như người có tư cách nói chuyện ở đây sao?

Hoàn Nhan Vũ Minh nhếch môi, hời hợt lui lại:

- Bản Tướng là con hoang, đương nhiên không có tư cách trò chuyện với Hầu gia người, được cung nữ thân sinh!

Ninh Hầu vốn là hài tử của tì nữ thiếp thân Ninh Từ Thánh Đức Cao Trang Hoàng Thái hậu, tì nữ này phản bội chủ tử rù quyền Vĩnh Thành Đế, đây cũng là nỗi nhục lớn nhất của cả đời Ninh Hầu. Bị chạm tới vậy ngược, Ninh Hầu bao nhiêu cay nghiệt liền bộc phát:

- Người không sợ mất mặt, bản Hầu có thể sợ sao! Kể ngày ngày làm ấm giường Hoàn Nhan Phong Nghi, bò lên long sàng, dùng thân xác tiến vị không phải là người thì còn ai!

Hoàn Nhan Phong Nghi cau mày, phất tay áo, lãnh đạm:

- Cắt lưỡi, tổng giam, đừng để hấn ta xằng bậy nữa!

Ninh Hầu chó cùng dút đậu:

- Hoàng đế người sợ sao? Ha ha ha!

Vũ Minh quỳ trên một chân, đối diện Ninh Hầu, ngón tay tinh tế nâng cằm hấn ta lên:

- Hầu gia nói không sai, bản Tướng là kẻ dùng thân xác để trèo cao! Nếu không làm sao trước giờ có thể chung đụng với Hầu gia nhiều như vậy! Thân thể bản Tướng, có chỗ nào Hầu gia chưa chạm qua...

Một lời của Vũ Minh, cả đại điện lặng ngắt như tờ. Hoàn Nhan Phong Nghi siết tay thành quyền, không thể ngăn lệ khí nổi lên giữa phượng mâu:

- Tướng quân!

Vũ Minh xoay người lại, ý cười càng nồng đậm:

- Lời bản Tướng nói, tất cả đều là sự thật, dưới thắt lưng ba phân Hầu gia có một hình xăm hắc điều! Ai không tin có thể nghiệm thân!

15. Chương 15: Hoàng Hoa 5

Thái độ trong điện xoay chuyển đột ngột sau khi Cẩm Vệ quân xác thực Ninh Hầu có hình xăm hắc điều đúng vị trí kia. Hoàng Đế cuối cùng cũng không phải đoạn tụ, mà là Ninh Hầu, Ninh Hầu một kẻ bại hoại. Mọi loại sỉ vả đều nhằm vào Ninh Hầu, còn lại toàn bộ ánh mắt khinh bỉ liền hướng về Vũ Minh. Tuy vậy, Vũ Minh là công thần Hoàng đế, lời ác độc cũng chỉ lan truyền sau lưng, không ai dám đề cập trước mặt. Hoàn Nhan Vũ Minh thở nhẹ, hình xăm này thời gian bắt giam hẳn, khi tra tấn y vô tình trông thấy.

Mùa thu, hoàng hoa nở kín Cẩm Thành, hương thơm lan tràn không khí.

Phiêu Tuyết điện, Vũ Minh tử y hoa lệ thông thả cất từng nhành hoàng hoa một cắm vào bình ngọc, y chăm chú làm, như một bức tranh tĩnh vật, tách biệt với xung quanh. Vì lời thừa nhận đoạn tụ lần đó, y đã không còn là Phiêu Kỳ Tướng quân, y chỉ là Hoàn Nhan Vũ Minh, một kẻ hoàn khổ nhàn rồi. Y không hối hận, nếu y không làm vậy, Hoàng Đế sẽ phải gánh vết nhơ khó mà tẩy sạch, trong lòng y, Hoàn Nhan Phong Nghi là minh quân, hẳn phải lưu truyền lịch sử chân chính minh quân.

Rèm ngọc đung đưa, vòng tay mạnh mẽ bao trọn lấy thân thể y, Vũ Minh không ngẩng đầu, nhành hoa cuối cùng cắm vào lọ:

- Hoàng thượng thấy thế nào?

Hoàn Nhan Phong Nghi ôn nhuận nụ cười, hít sâu hương thơm trên mái tóc đối phương:

- Huynh làm gì cũng đẹp! Đẹp nhất vẫn là...

Vũ Minh xoay thân đối mặt, Hoàn Nhan Phong Nghi không nhịn được nhớ nhung liền ôm người vào lòng:

- Đẹp nhất vẫn là khi làm tình...

Hoàng hoa rực rỡ tháng tám...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-quan>